

ORGANISATION STÅR PÅ LED FÖR ATT HJÄLPA HEMLÖSA-MEN INGA KRAV PÅ ATT FÖLJA SOL FINNS

Det står inskrivet i vår Regeringsform att det allmänna, alltså socialtjänst och diverse andra myndigheter, "skall åläggas att trygga rätten till bostad, arbete, och utbildning".

I FN:s allmänna förklaring om mänskliga rättigheter i artikel 25 står det att den enskilde har rätt till en viss levnadsnivå, en regel som ger rätt till ett "drägligt boende".

I Europakonventionen, som sedan mitten av 90-talet gäller som lag i Sverige står det i ett juridiskt bindande tilläggsprotokoll: "Var och en som lagligen befinner sig inom en stats territorium har rätt att fritt röra sig där och att fritt välja sin bosättningsort". Och de mänskliga rättigheter vi skrivit under på gäller alla våra medborgare. Alltså även våra hemlösa medborgare! I våra rättigheter står inte ett ord om någon eländig "tak- över- huvudet- garanti" (härbärgen). Och vad vår personliga uppfattning är om hemlösa människor har i sak ingenting med denna fråga att göra.

Trots alla dessa välformulerade och fina ord finns en massa människor som är tvingade på grund av orimliga krav att gå runt dag efter dag, natt efter natt, månad efter månad utan ett tryggt hem att bygga upp ett värdigt liv i. Det är inget annat än en systematisk och utdragen tortyr vi utsätter våra medborgare för. Men det finns ju hjälp att söka tänker säkert en del, vilket är sant ur ett perspektiv. Men för vem är den hjälpen egentligen menad?

Den hjälp som finns tillgänglig idag har inte som uppdrag att förse människor med ett tryggt hem, vilket rimligtvis måste vad en hemlös människas primära behov består av. Därefter måste stöd och den hjälp som eventuellt behövs finnas för att behålla det, för de som vill och är i behov av det.

I dag står allt oftare egna företagare och välgörenhetsorganisationer på led för att hjälpa våra hemlösa, men detta utan en tanke på att de ska komma från sitt hemlösa tillstånd.

En fara som uppstår i och med denna hänsynslösa lek med andra människors liv, är att varken de privata företagen eller välgörenhetsorganisationerna har någon som helst skyldighet att följa socialtjänstlagen.

I den står bland annat: "Socialnämnden skall i sin verksamhet främja den enskildes rätt till arbete, bostad och utbildning." Främja, alltså. Inte garantera.

För hur skulle det se ut om alla kunde gå till socialtjänsten och kräva att få en bostad? Och lagstiftaren vill heller inte gå in med för långa pekfingrar mot kommunerna, som ju i Sverige anses ha en mycket långtgående självbestämmanderätt. Något som på allvar kan ifrågasättas när det är våra politiker som sitter och bestämmer i både allmännyttans och andra bostadsstiftelsers olika styrelser.

Men självklart dansas det av lycka hos kommunerna om andra aktörer tar över det som är deras ansvar i den rådande spariverns tider. För även om socialtjänsten inte är något gott exempel i denna fråga, så är de i alla fall minst sämst. Och så länge SoL finns, finns också möjlighet att överklaga de beslut som fattats. Men hur länge finns SoL när "välgörarna" står på kö? Och vad händer med våra redan nu utsatta och diskriminerade människor om den försvinner?

Jag och många med mig som har levt i detta helvete under många år ser att hemlösa människor i Sverige mot sin vilja, systematiskt och i vidsträckt omfattning, görs till föremål för sociala och medicinska experiment.

Rolf Nilsson
Ordf. Föreningen Stockholms hemlösa